

Den rigtige verden

Den rigtige verden

Simon Fruelund, 2002 (6,2 ns.)

Da Johan vågnede første gang, var det mørkt. Hans forældre var på vej op ad trappen.

5 - Shh, hørte han sin mor sige.

- Han sover, sagde faren.

De gik forbi hans dør. Faren sagde noget han ikke kunne høre, og moren lo. Døren blev lukket ind til soveværelset, og Johan vendte sig om på maven og tog fat om puden.

10 Da han vågnede igen, var det ved at lysne.

Der var larm nede fra haven: en bil og noget der lød som en telefon der duttede optaget. Johan kiggede på globusen der stod på bordet foran vinduet, og på Nilsson der lå ved siden af.

15 Han stod op og gik over til bordet. Han lagde hånden på

aben og kiggede ud i haven gennem sprækken i gardinet. En stor lastbil var ved at bakke ind på plænen. Den standsede, og en mand i blå jakke sprang ud og åbnede bagklappen.

Han hev i nogle runde håndtag som sad bag førerhuset;

20 ladet rejste sig, og det væltede ud med brænde. Johan aede aben på maven, den var slidt, men stadig blød. Manden fik ladet til at ryste, og de sidste brændestykker rutsjede ned.

Ladet sænkede sig, han lukkede bagklappen og steg op i bilen.

25 Johan så ham køre væk. Han gav globusen et blødt puf og gik hen til sine forældres værelse. Han åbnede døren og kiggede ind. Faren lå på ryggen; moren på siden. Johan kunne se hendes ene bryst.

Hun åbnede øjnene.

30 - Kom, sagde hun og gjorde plads.

Johan blev stående, og hendes øjne lukkede sig igen. Han stod og kiggede på hende et øjeblik og gik så nedenunder.

Der hang en sort jakke på en af stolene i spisestuen. På
bordet lå nogle sammenkrøllede servietter; der var en del
35 tomme vinflasker og en del glas. Johan gik ud i køkkenet.
Han åbnede køleskabet og fandt en karton yoghurt. Med en
ske og en tallerken i den ene hånd og med kartonen i den
anden gik han ind i stuen.

Der lå en mand på sofaen. Han var høj og næsten skaldet
40 og havde et stort rødt skæg. Johan satte sig ved sofabordet
over for ham og gav sig til at spise. Med mellemrum kiggede
han på manden. Han lå på siden med bøjede ben. Han
havde sorte bukser på og en hvid skjorte. Hans sko stod på
gulvet. De var spidse og sorte og meget store. På bordet lå
45 der et stribet slips.

Johan rakte hånden ud og rørte ved det. Det var glat og
blødt at røre ved.

Han spiste færdig og gik ovenpå. Der var helt stille; han
lyttede et øjeblik ved forældrenes dør. Så gik han ind på sit
50 værelse og klædte sig på.

Han tog sko og jakke på og gik ud i haven. Han kravlede op
på dyngen med pejsebrænde og stod og så ud over hækken.

Han kunne se bilerne der var parkeret ude på gaden, og
genboens hus hvor der var lys i et af vinduerne.

55 Han kravlede ned igen og tog tre stykker brænde i favnen
og gik op mod carporten. Træet lugtede friskt. Der var bark
på nogle af stykkerne; den var hvid og sort, nogle steder var
der mos på, og nogle steder gik der flager af som var tynde
som papir. Han kantede sig forbi morens bil og lagde de tre
60 stykker i det fjerneste hjørne hvor der lå små stykker bark og
halvstore splinter fra den stabel der stod der før.

Han gik tilbage og tog fire stykker. Han fik saft på
fingrene, de blev klistrede og sorte.

Han gik frem og tilbage, og indimellem skævede han op
65 mod forældrenes soveværelse.

Efterhånden svandt det i dyngen. Han kunne bære fem
stykker ad gangen når de ikke var for store.

Han var ved at være godt træt i armene da han fik øje på
manden i vinduet. Han vinkede til Johan. Lidt efter gik
70 døren op, og han kom ud i haven. Han havde sin sorte jakke
på.

- Du må være Johan, sagde han.

- Hvem er du?

- Jeg hedder Kurt.

75 Johan fortsatte op til carporten, og da han kom tilbage, stod Kurt der stadig.

- Jeg går lige ind og får lidt morgenmad, så kommer jeg og hjælper dig.

Johan fortsatte, og et stykke tid efter kom Kurt tilbage.

80 Han tog otte stykker i favnen og gik op mod carporten. Johan fulgte efter.

De læssede brændet af og gik tilbage.

- Har du selv båret alt det brænde ind? spurgte Kurt.

Johan nikkede.

85 Kurt tog ti stykker. Johan prøvede at tage seks, men tabte det ene.

- Jeg kan ikke tage lige så mange som du kan.

- Det er o.k., sagde Kurt. Hvor gammel er du?

- Syv år, sagde Johan.

90 De gik frem og tilbage nogle gange.

- Ved du hvad din far laver? spurgte Kurt.

- Ja, sagde Johan. Han arbejder på en avis.

- Jeg arbejder også på en avis. Det er derfra jeg kender ham.

95 Johan kiggede på hans sko og skyndte sig at kigge væk. De fortsatte, og Johan prøvede at lade være med at kigge på mandens sko: De var alt for store.

Da de havde båret over halvdelen af brændet ind, spurgte Kurt om de ikke skulle holde en pause.

100 - Jeg trænger til at ryge en cigaret, sagde han.

De satte sig oven i brændet.

Kurt røg.

- Kan du tåle at høre en uhyggelig historie?

Johan flyttede sig en anelse og kiggede op på Kurt. Han
105 nikkede.

- Den handler om min far. Han arbejdede på et savværk.

En dag hvor han stod ved saven, fik han en stor splint op under neglen. Han slog ud med hånden, og så fik han det meste af armen savet af. Det mærkelige var at han blev ved
110 med at kunne mærke splinten. På hospitalet forklarede man ham at det var noget der hed fantomsmerter. Der gik flere måneder før de var væk.

- Fik han så en ny arm?

- Han fik en kunstig arm; i starten var vi bange for den.

115 Der sad en lille krog ude for enden. Men efter et stykke tid holdt vi op med at tænke over det; han var jo den samme som han altid havde været.

- Hvad hed han?

- Werner.

120 - Havde du nogle søskende?

- Ja. Tre. To brødre og en søster.

Kurt røg færdig. Han trådte cigaretskoddet ned i græsset.

- Jeg kan en der er mere uhyggelig, sagde Johan.

- Ja?

125 - Det var nogle børn som var alene hjemme. Jeg tror nok deres forældre var til fest. De legede nede i kælderen, og så kom de til at kravle ind i et stort skab. Inde i skabet var der en dør, og den førte ind til en hemmelig verden. De kom ind i et hus som var ligesom deres eget. Moren stod i køkkenet
130 og lavede mad. Pludselig tog hun en pande og løb efter dem. De løb ind til faren som sad foran fjernsynet. Da han vendte sig om, så de at hans øjne lyste og var røde. Faren og moren

kastede knive efter dem og jagtede dem rundt i huset. Til sidst løb de ned i kælderen og ind i skabet. De nåede lige at
135 komme tilbage til den rigtige verden før faren fangede dem. Der var stille et øjeblik.

- Puha, sagde Kurt. Det var en uhyggelig historie. Hvor har du hørt den?

- Ovre i skolen.

140 Johan rejste sig op.

- Skal vi ikke bære det sidste ind?

De gik frem og tilbage en del gange uden at sige noget. Det begyndte efterhånden at tynde ud i bunken.

- Når vi er færdige, sagde Johan, skal vi så ikke gå ind og
145 drikke en sodavand? Jeg ved hvor der er nogle.

Kurt kiggede på sit ur.

- Så skal det være en hurtig en, sagde han.

Lidt efter kunne de lægge de sidste stykker på plads.

- Det er en flot brændestabel, sagde Kurt. Jeg vil vædde
150 med at din far aldrig har haft så flot en brændestabel. De stod lidt og kiggede på den. Så gik de ind i køkkenet. Johan åbnede skabet ved siden af vasken og fandt to

sodavand.

De satte sig ved det lille bord.

155 Kurt røg.

- Har du ikke selv nogen børn? spurgte Johan.

Kurt rystede på hovedet.

- Hvorfor?

- Jeg ved det ikke. Nogle mennesker får ikke nogen børn.

160 Johan kiggede på hans røde skæg.

De drak ud.

- Jeg bliver nødt til at gå nu, sagde Kurt.

Johan fulgte ham ud i haven og ned til vejen. Han havde en stor blå bil.

165 - Det blev en flot stabel, sagde han.

Johan nikkede.

Kurt lagde en hånd på hans hoved. Han stod sådan et øjeblik.

- Måske ses vi en anden gang, sagde han.

170 Johan blev stående på fortovet og kiggede efter ham. Da bilen var drejet om hjørnet, gik han ind i haven.

Der var stadig trukket for.

Han gik op til carporten. Han samlede et stykke brænde op der var faldet ind under bilen. Han lugtede til træet. Han
175 hev en flig af barken, rullede den sammen og stak den i munden. Han skubbede et par stykker ind som lå lidt yderligt. Han stod lidt og kiggede på stablen.

Jeg siger ikke noget, tænkte han.

Så gik han langsomt op mod huset.

180 *Planer for sommeren, Gyldendal*